

Toldot תולדות Generations

Bereshith/Genesis 25:19-28:9

The story of the generations of Isaac and Rebekah begins with drama:

Bereshith 25:19 *And these are the generations (תולדות) of Isaac, Abraham's son. Abraham begot Isaac. 20 Isaac was forty years old when he took Rebekah as wife, the daughter of Bethuel the Syrian of Padan Aram, the sister of Laban the Syrian. 21 Now Isaac pleaded with יהוה (Yahweh) for his wife, because she was barren; and יהוה granted his plea, and Rebekah his wife conceived. 22 But the children struggled together within her; and she said, "If all is well, why am I like this?" So she went to inquire of יהוה. 23 And יהוה said to her: "Two nations are in your womb, Two peoples shall be separated from your body; One people shall be stronger than the other, And the older shall serve the younger."*

The animosity between Jacob and Esau began before they were even born. They are of opposite natures and totally incompatible. Rebekah alone was informed of the different destinies of her children. Apparently, Isaac was unaware of their duality, and consequently, of their separate futures.

Bereshith 25:24 *So when her days were fulfilled for her to give birth, indeed there were twins in her womb. 25 And the first came out red. He was like a hairy garment all over; so they called his name Esau. 26 Afterward his brother came out, and his hand took hold of Esau's heel; so his name was called Jacob. Isaac was sixty years old when she bore them.*

The following is a quote from an article by Bill Cloud (www.billcloud.org) in his Shoreshim magazine (Winter 2007) concerning the birth events and the names given to the twin boys (emphasis mine):

“When the twins are born, the first one comes out red and so hairy he looks as if he is wearing a garment – a somewhat frightening thought if you consider this was Isaac's firstborn son. Due to his startling appearance, they decide to call him Esau עֵשָׂו (pronounced Esav) or “hairy”. It needs to be pointed out here that the name Esau, as written in Hebrew, is related to the Hebrew word for “grass” and specifically the unfruitful grass – the weed, the tare. Following Esau is his younger brother who has his hand latched onto Esau's heel “so his name was called Jacob”.

Toldot תולדות Generations

Bereshith/Genesis 25:19-28:9

Het verhaal van de generaties van Isaac en Rebekah begint dramatisch:

Bereshith 25:19 *En dit zijn de generaties (תולדות) van Isaac, de zoon van Abraham. Aan Abraham werd Isaac geboren. 20 Isaac was veertig jaar oud toen hij Rebekah als vrouw nam, de dochter van Bethuel de Syriër van Padan Aram, de zuster van Laban de Syriër. 21 Nu pleitte Isaac bij יהוה (Yahweh) voor zijn vrouw, omdat zij onvruchtbaar was; en יהוה verleende gehoor aan zijn pleidooi, en Rebekah zijn vrouw werd zwanger. 22 Maar de kinderen worstelden samen binnen haar; en zij zei: "Als alles goed is, waarom ben ik dan zo?" Dus ging zij יהוה hierover vragen. 23 En יהוה zei tot haar: "Twee naties zijn in uw buik, Twee volkeren zullen vanuit uw lichaam worden gescheiden; Eén volk zal sterker zijn dan het andere, en het oudere zal het jongere dienen."*

De vijandigheid tussen Jacob en Esau begon al vóór zij zelfs geboren waren. Zij zijn van tegenovergesteld karakter en totaal onverenigbaar. Alleen Rebekah was geïnformeerde over het verschillende bestemming van haar kinderen. Blijkbaar was Isaac zich niet bewust van hun dualiteit, en bijgevolg van hun afzonderlijke toekomst.

Bereshith 25:24 *Dus toen haar dagen voor haar waren vervuld om te baren, waren er inderdaad tweelingen in haar buik. 25 En de eerste kwam er rood uit. Hij was helemaal als een harig kledingstuk; dus noemde zij zijn naam Esau. 26 Daarna kwam zijn broer er uit, en zijn hand had de hiel van Esau vast; dus werd zijn naam Jacob genoemd. Isaac was zestig jaar oud toen zij hen baarde.*

Het volgende is een citaat van een artikel van Bill Cloud (www.billcloud.org) in zijn tijdschrift Shoreshim (Winter 2007) betreffende de geboortegebeurtenissen en de namen die aan de tweelingjongens werden gegeven (nadruk van mij):

“Toen de tweelingen geboren worden, komt de eerste er rood en zo harig uit dat hij eruit ziet alsof hij een kledingstuk aan heeft - een enigszins angstaanjagende gedachte als u overweegt dat dit de eerstgeboren zoon van Isaac was. Wegens zijn opschrikkende verschijning, beslisten zij hem Esau עֵשָׂו (Esav uitgesproken) of “harige” te noemen. Hier moet er op gewezen dat de naam Esau, zoals die in het Hebreeuws wordt geschreven, met het Hebreeuwse woord voor “gras” verwant is en meerbepaald met het onvruchtbare gras - het onkruid, de tarra. Na Esau komt zijn jongere broer die zijn hand vast aan de hiel van Esau heeft “zodat zijn naam Jacob werd genoemd”.

The Hebrew name that has been rendered as the English “Jacob” is Ya’akov. Throughout history, both Jewish and Christian commentators have translated this name as meaning “supplanter” or “deceiver.” If we presume this definition to be accurate, then the struggle that had been con-
fin-ed to the womb continued to the very point of birth with Jacob still determined to supplant his
brother’s birthright. The “evidence” for this is the fact that his hand laid hold of his brother’s heel. While it is true that the root word (עַקַב - akav) that forms the basis of the name עַקַב : Ya’akov means “to supplant”, it is also true that this same
root means “heel”. Furthermore, when the letter ך yud, which is said to represent “a hand”, is attached to the word עַקַב akav – a “heel” – it forms the name עַקַב Ya’akov or Jacob. Considering the context, it seems obvious to me that Jacob, instead of meaning “supplanter”, means “hand on heel”.

Still, the question remains: “Why was his hand on his brother’s heel?” If you consider that the LORD had chosen Jacob and not Esau (Mal. 1:2-3) then in time Jacob would become a threat to Esau’s perceived primacy. So then, I submit to the reader that Jacob’s hand is on his brother’s heel to prevent the heel of his soon-to-be adversary from crushing his head (Genesis 3:15). If Esau’s heel comes down on the top of Jacob’s head – remember, they had been struggling – then it becomes likely that Jacob would be killed. If Jacob is killed, then there is no Israel! Now who would want to get rid of Israel?

Years later, when Jacob has obtained both the birthright and blessing from Isaac, it is Esau who makes the claim that Ya’akov means “supplanter” (Gen. 27:36). It should be noted that Esau was profane (Heb. 12:16) and despised the birthright (Gen 25:34) and thus, any accusation he rails against Jacob should be considered suspect.” (end of quote)

The boys grow up and their differences continue to manifest themselves:

***Bereshith 25:27** So the boys grew. And Esau was a skillful hunter (צַיִד), a man of the field; but Jacob was a mild man, dwelling in tents. 28 And Isaac loved Esau because he ate of his game, but Rebekah loved Jacob.*

Esau, described as a skillful hunter (tzayid - צַיִד) and a man of the field (a farmer) is contrasted with Jacob who is a quiet man who dwelled in tents (a shepherd). The contrast between a farmer and a shepherd should bring to mind Cain and Abel, and Yah’s preference for Abel. Also, although both professions concern animals, the relationship of

De Hebreeuwse naam die als “Jacob” is vertaald, is Ya’akov. Doorheen de geschiedenis, hebben zowel de Joodse als Christelijke commentators deze naam vertaald als te betekenen “onderkruiper” of “bedrieger”. Als wij aannemen dat deze definitie nauwkeurig is, dan ging de strijd die tot de buik beperkt was nog door tot het punt van geboorte met daarbij Jacob toch nog bestempeld als het eerstgeboorterecht van zijn broer te verdringen. Het “bewijsmateriaal” hiervoor is het feit dat zijn hand de hiel van zijn broer vastgreep. Terwijl het waar is dat het wortelwoord (עַקַב - akav) dat de basis voor de naam עַקַב vormt : Ya’akov betekent “de voet lichten”, is het ook waar dat de-zelfde wortel “hiel” betekent. Voorts, wanneer de letter ך yud, waarvan wordt gezegd een “hand” te vertegenwoordigen, aan het woord עַקַב akav - een “hiel” wordt vastgemaakt - vormt het de naam עַקַב Ya’akov of Jacob. De context overwegend, lijkt het me duidelijk dat Jacob, in plaats van “onderkruiper” te betekenen, “hand op hiel” betekent.

Toch blijft de vraag: “Waarom was zijn hand op de hiel van zijn broer?” Als u bedenkt dat de HEER Jacob en niet Esau had gekozen (Mal. 1:2-3) dan zou mettertijd Jacob een bedreiging voor de waargenomen voorrang van Esau worden. Dus toen, ik leg het aan de lezer voor, dat de hand van Jacob op de hiel van zijn broer is om de hiel van zijn spoedig-wordende tegenstander te verhinderen van zijn hoofd te verpletteren (Genesis 3:15). Als de hiel van Esau boven op het hoofd van Jacob neerkomt – bedenk dat zij hadden geworsteld - dan wordt het goed mogelijk dat Jacob wordt gedood. Als Jacob wordt gedood, dan is er geen Israël! Nu, wie zou van Israël af willen zijn?

Jaren later, wanneer Jacob zowel het eerstgeboorterecht als de zegen van Isaac heeft gekregen, is het Esau die beweert dat Ya’akov “onderkruiper” betekent (Gen. 27:36). Men moet weten dat Esau werelds was (Heb. 12:16) en het eerstgeboorterecht verachte (Gen 25:34) en dus zou elke beschuldiging die hij tegen Jacob uitbrengt, als verdacht moeten worden beschouwd.” (einde citaat)

De jongens groeien op en hun verschillen blijven tot uiting komen:

***Bereshith 25:27** Zo groeiden de jongens. En Esau werd een bekwame jager (צַיִד), een man van het veld; maar Jacob werd een milde man, die in ten-ten woont. 28 En Isaac hield van Esau omdat hij van zijn wild at, maar Rebekah hield van Jacob.*

Esau, die als bekwame jager (tzayid - צַיִד) en een man van het veld (een boer) wordt beschreven, wordt tegenover Jacob geplaatst die een stil man is welke in tenten verbleef (een herder). Het contrast tussen een boer en een herder zou Cain en Abel in gedachten moeten brengen, en de voorkeur van Yah voor Abel. Ook, hoewel beide beroepen iets met dieren te

the hunter towards a wild animal is the opposite to that of the shepherd and his flock.

The only other hunter (ציד) mentioned by name in the Bible is Nimrod, in Bereshith 10:9. In its Biblical usage, hunter (ציד) is a negative term. Its connotation is that of one who loves killing animals, and therefore has little conscience in killing a man. Jacob is called a mild man (tam - תם). Jacob and Esau have opposite dispositions. One loves killing, and one protects life.

In Romans 7, Paul makes a midrash out of these twins as he pictures both of them at work in our own bodies. First, we have the inward man who delights in keeping the Torah (Jacob) which pictures the spiritual part within us. Second, we have the man of flesh, characterized by sin (Esau):

Romans 7:14 *For we know that the Torah is spiritual, but I am of flesh, sold under sin.*

We desire to do good, but like the babes inside of Rebekah's womb, there is a war going on inside of us:

Romans 7:15 *For what I am doing, I do not understand. For what I will to do, that I do not practice; but what I hate, that I do. 16 If, then, I do what I will not to do, I agree with the Torah that it is good. 17 But now, it is no longer I who do it, but sin that dwells in me. 18 For I know that in me (that is, in my flesh) nothing good dwells; for to will is present with me, but how to perform what is good I do not find. 19 For the good that I will to do, I do not do; but the evil I will not to do, that I practice. 20 Now if I do what I will not to do, it is no longer I who do it, but sin that dwells in me.*

We need the grace of our Messiah to empower Jacob, the man of Torah within us, to overcome the sinful flesh (Esau):

Romans 7:24 *O wretched man that I am! Who will deliver me from this body of death? 25 I thank Yah — through Yeshua the Messiah, our Adonai! So then, with the mind I myself serve the Torah of Yah, but with the flesh the law of sin.*

Back to our Torah parasha.... we are told of a preference by the parents:

Bereshith 25:28 *And Isaac loved Esau because he ate of his game, but Rebekah loved Jacob.*

The interesting thing about this verse is there are two different tenses for the word “love”. In the Hebrew, it literally reads that “Rebekah loves Jacob” (אהבת את יעקב) (אהבת אהבת קה). This is present tense and highlights the on-going, unconditional, and eternal value of her love. Isaac's love

maken hebben, is de relatie van de jager naar een wild dier tegengesteld aan dat van de herder naar zijn kudde.

De enige andere jager (ציד) die bij naam in de Bijbel wordt vermeld is Nimrod, in Bereshith 10:9. In zijn Bijbelse zin, is jager (ציד) een negatief begrip. Zijn bijbetekenis is er één van wie ervan houdt dieren te doden, en heeft daarom weinig wroeging bij het doden van een mens. Jacob wordt een milde man (tam - תם) genoemd. Jacob en Esau hebben tegenovergestelde geaardheid. Eén houdt van doden, en één beschermt het leven.

In Romeinen 7, maakt Paulus een midrash over deze tweelingen als hij beiden aan het werk in onze eigen lichamen voorstelt. Vooreerst hebben wij de innerlijke mens die behagen heeft in het houden van Thora (Jacob) wat het geestelijke deel binnen ons afbeeldt. Ten tweede hebben wij de mens van vlees, die door zonde (Esau) wordt gekenmerkt:

Rom. 7:14 *Want wij weten dat Thora geestelijk is, maar ik ben van vlees, verkocht onder de zonde.*

Wij wensen goed te doen, maar zoals de baby's in de buik van Rebekah, is er een oorlog bezig binnen in ons:

Rom. 7:15 *Want wat ik doe, begrijp ik niet. Want wat ik wil doen, dat praktiseer ik niet; maar wat ik haat, dat doe ik. 16 Als ik dan doe wat ik niet wil doen, ben ik het met de Thora eens dat het goed is. 17 Maar nu, is het niet meer ik die het doet, maar zonde die in me verblijft. 18 Want ik weet dat in mij (namelijk in mijn vlees) niets goeds woont; want het willen is bij mij aanwezig, maar ik vind niet hoe wat goed is uit te voeren. 19 Want het goede dat ik wil doen, doe ik niet; maar het kwaade dat ik niet wil doen, dat beoefen ik. 20 Nu, als ik doe wat ik niet wil doen, is het niet meer ik die het doe, maar zonde die in me woont.*

Wij hebben de genade van onze Messiah nodig om Jacob, de man van Thora binnen in ons in staat te stellen, om het zondige vlees (Esau) te overwinnen:

Rom. 7:24 *O ellendig mens dat ik ben! Wie zal me van dit lichaam van dood verlossen? 25 Ik dank Yah — door Yeshua Messiah, onze Adonai! Zo dan, met het verstand dien ikzelf Thora van Yah, maar met het vlees de wet van zonde.*

Terug naar onze Thoraparasha .... ons wordt verteld van een voorkeur bij de ouders:

Bereshith 25:28 *En Isaac hield van Esau omdat hij van zijn wild at, maar Rebekah hield van Jacob.*

Het interessante over dit vers is dat er twee verschillende tijden voor het woord “liefde” zijn. In het Hebreeuws leest het letterlijk dat “Rebekah van Jacob houdt” (אהבת את יעקב) (אהבת אהבת קה). Dit is tegenwoordige tijd en benadrukt de aan de gang zijnde, onvoorwaardelijke, en eeuwige waarde van haar

seems more conditional and is directly connected to Esau's hunting.

The next part of our drama concerns the selling of the birthright by Esau. The birthright was the firstborn's right to a favored position and a double portion of co-heir's inheritance. With his additional wealth, he was expected to rescue his siblings from any type of need. Living by the terms of the birthright meant being prepared to continue the spiritual legacy of Abraham. It quickly becomes apparent that Esau has no regard for the spiritual implications of the birthright:

***Bereshith 25:29** Now Jacob cooked a stew; and Esau came in from the field, and he was weary. 30 And Esau said to Jacob, "Please feed me with that same red stew, for I am weary." Therefore his name was called Edom. 31 But Jacob said, "Sell me your birthright as of this day (kayom - כַּיּוֹם)." 32 And Esau said, "Look, I am about to die; so what is this birthright to me?" 33 Then Jacob said, "Swear to me as of this day (kayom - כַּיּוֹם)." So he swore to him, and sold his birthright to Jacob. 34 And Jacob gave Esau bread and stew of lentils; then he ate and drank, arose, and went his way. Thus Esau despised his birthright.*

This is another interesting story that is full of perplexing details. I can't begin to give definitive explanations, but can present a variety of thoughts worth meditating on. In verses 31 and 33, Jacob wants Esau to swear to him "as of this day" (kayom - כַּיּוֹם). Why is the Torah making a point of accentuating "this day" and why is Jacob "cooking" instead of "studying in his tent"? And what was so special about lentil stew?

The sages teach that "this day" was the "day" that Abraham died. Can you imagine the grief and the sorrow over the death of such a patriarch? How did the grandsons handle their loss? Jacob cooked lentil stew. Lentils, like eggs, were considered mourner's food. They are both round, illustrating the circular nature of life. One generation dies off, the next begins, in an unending pattern. The pattern will continue until death ends in the resurrection. This is consistent with Hebrew thought where history is cyclical and constantly repeating itself. This is the opposite of evolutionary thinking which is a straight line, heading into an unknowable future. Thus, the eating of the lentils was a physical illustration of one of the Creator's spiritual principles.

So...how did the other grandson handle "this day"? Esau has been out on the hunt. In fact, the ancient Hebrew teaching is that "as of this day" (kayom - כַּיּוֹם), Esau came up against another mighty hunter in the field...Nimrod. There was a battle and Esau

liefde. Isaac's liefde lijkt meer voorwaardelijk en is rechtstreeks verbonden met de jacht van Esau.

Het volgende deel van ons drama betreft het verkopen door Esau van het eerstgeboorterecht. Het eerstgeboorterecht was het recht van de eerstgeborene op een voorkeurspositie en een dubbel gedeelte van mede-erfgenaam erfenis. Met zijn extra rijkdom, werd van hem verwacht dat hij zijn bloedverwanten uit om het even welk soort nood zou redden. Leven volgens het eerstgeboorterecht betekende bereid zijn om de geestelijke erfenis van Abraham voort te zetten. Het wordt snel duidelijk dat Esau geen achtung voor de geestelijke implicaties van het eerstgeboorterecht heeft:

***Bereshith 25:29** Nu kookte Jacob een hutsepot; en Esau kwam uit het veld, en hij was vermoeid. 30 En Esau zei tot Jacob: "Geef me a.u.b. van diezelfde rode hutsepot te eten, want ik ben vermoeid." Daarom werd zijn naam Edom genoemd. 31 Maar Jacob zei: "Verkoopt me uw eerstgeboorterecht vanaf deze dag (kayom - כַּיּוֹם)." 32 En Esau zei: "Kijk, ik sta op het punt te sterven; dus wat heb ik aan dit eerstgeboorterecht?" 33 Toen zei Jacob: "Zweer aan mij vanaf deze dag (kayom - כַּיּוֹם)." Dus zwoor hij aan hem, en verkocht zijn eerstgeboorterecht aan Jacob. 34 En Jacob gaf Esau brood en hutsepot van linzen; toen at en dronk hij, stond op en ging heen. Aldus verachtte Esau zijn eerstgeboorterecht.*

Dit is een ander interessant verhaal dat vol verwarrende details is. Ik kan niet beginnen met sluitende verklaringen te geven, maar een verscheidenheid van gedachten aanbieden die het waard zijn om over na te denken. In verzen 31 en 33, wil Jacob dat Esau hem "vanaf deze dag" (kayom - כַּיּוֹם) zweert. Waarom maakt de Thora een punt van het benadrukken van "deze dag" en waarom is Jacob "aan het koken" in plaats van "in zijn tent aan 't studeren"? En wat was er zo speciaal aan linzenhutsepot?

De wijzen leren dat "deze dag" de "dag dat Abraham stierf" was. Kunt u zich de zorg en het verdriet over de dood van zulk een patriarch veronderstellen? Hoe gingen de kleinzonen met hun verlies om? Jacob gekookte linzenhutsepot. Linzen, zoals eieren, werden beschouwd als voedsel voor rouwenden. Zij zijn beide round, de kringloop van het leven illustrerend. Een generatie gaat dood, de volgende begint, in een oneindig patroon. Het patroon zal doorgaan totdat de dood in de verrijzenis eindigt. Dit is verenigbaar met de Hebreeuwse gedachte waar de geschiedenis cyclisch en voortdurend zichzelf herhalend is. Dit is het tegengestelde van het evolutionair denken dat een rechte lijn is, gericht op een niet te kennen toekomst. Aldus was het eten van de linzen een fysieke illustratie van één van de geestelijke principes van de Schepper.

Dus...hoe ging de andere kleinzoon met "deze dag" om? Esau was op de jacht geweest. In feite is de oude Hebreeuwse onderwijzing dat "vanaf deze dag" (kayom - כַּיּוֹם), Esau in conflict kwam met een andere machtige jager op het veld... Nimrod. Er was een strijd en Esau doodde zowel

killed both Nimrod and two of his men. Exhausted, he returns home, sees Jacob is cooking stew, and wants to eat NOW. He is still seeing blood as the literal translation of “the red stew” is “the red, red”. But before Jacob will give him any, he commands Esau to agree to sell him his birthright. In fact, he asks him for an oath. In ancient times, an oath was a sacred act which made a commitment irrevocable. Of course it would have been easy for the violent Esau to wrestle the food away from his brother, but the birthright was meaningless to him, so why bother? Now catch the staccato sequence of Esau’s actions (Bereshith 25:34). I’ll transliterate it also, for all to read it out loud to see how it sounds in the Hebrew:

Vayochal vayeisht vayakam vayeilach vayivez Esav et habchorah.

ויאכל וישת ויקם וילך ויבז עשו את־הבכורה

And he ate, and he drank, and he got up, and he left, and Esau despised his birthright.

En hij at, en hij dronk, en hij stond op, en hij ging weg, en Esau verachtte zijn eerstgeboorterecht.

The terseness of the text suggests the lack of reverence that Esau gave to his birthright. He lives for his needs of the moment thereby rejecting the future for the present. Esau was more concerned with his own worldly pursuits, and to him, the birthright was nothing more than a burden. Esau despised the covenant because he was enamored with himself, giving little thought to his future descendents. As the firstborn, his job was to establish the covenant, but he chose to reject it. He let his belly become his god as he focused on earthly things!

Philippians 3:18 For many walk, of whom I have told you often, and now tell you even weeping, that they are the enemies of the tree of Messiah: 19 whose end is destruction, whose god is their belly, and whose glory is in their shame — who set their mind on earthly things.

So what was Jacob’s motive in requesting the birthright from Esau? Jacob had a vision of the destiny of his descendents. He saw Esau as “godless” and unable to continue the covenantal line. The writer of Hebrews gives us a true picture of Esau’s character:

Hebrews 12:15 looking carefully lest anyone fall short of the grace of Adonai; lest any root of bitterness springing up cause trouble, and by this many become defiled; 16 lest there be any fornicator or profane person like Esau, who for one morsel of food sold his birthright. 17 For you know that afterward, when he wanted to inherit the blessing, he was rejected, for he found no place for repentance, though he sought it diligently with tears.

Nimrod als twee van zijn mannen. Uitgeput, keert hij naar huis terug, ziet dat Jacob hutsepot kookt, en wil NU eten. Hij ziet nog steeds bloed aangezien de letterlijke vertaling van de “rode hutsepot” “het rode, rode” is. Maar alvorens Jacob hem om het even wat zal geven, beveelt hij Esau om ermee in te stemmen om aan hem zijn eerstgeboorterecht te verkopen. In feite vraagt hij hem om een eed. In oude tijden was ’n eed ’n heilige handeling die een verbintenis onherroepelijk maakte. Natuurlijk zou het voor de heftige Esau gemakkelijk geweest zijn om het voedsel van zijn broer af te pakken, maar het eerstgeboorterecht had voor hem geen betekenis, waarom dus lastig doen? Pak nu de staccato opeenvolging beet van de acties van Esau (Bereshith 25:34). Ik zal het ook, voor allen uitspreekbaar schrijven om het luidop te lezen om te zien hoe het in de Hebreeuws klinkt:

De beknotheid van de tekst doet het gebrek aan eerbied overwegen dat Esau voor zijn eerstgeboorterecht had. Hij leeft voor zijn behoeften van het ogenblik, daarmee de toekomst aan het heden opofferend. Esau was meer bezig met zijn eigen werelds streven en voor hem was het eerstgeboorterecht niets meer dan een last. Esau verachtte het verbond omdat hij verliefd op zichzelf was, die weinig dacht aan zijn toekomstige nazaten. Als eerstgeborene, was zijn taak het verbond tot stand te brengen, maar hij verkoos om het te verwerpen. Hij liet zijn buik zijn god worden aangezien hij zich op aardse dingen concentreerde!

Filip. 3:18 Want velen wandelen, waarvan ik u vaak heb verteld, en nu zelfs huilend vertel, dat zij de vijanden van de boom (kruis) van Messiah zijn: 19 wiens einde vernietiging is, wiens god hun buik is, en de wiens glorie in hun schande is — die hun gedachten op aardse dingen richten.

Dus wat was Jacob’s motief bij het vragen van het eerstgeboorterecht aan Esau? Jacob had een visie over de bestemming van zijn nakomelingen. Hij zag Esau als “goddeloos” en onbekwaam om de verbondslijn voort te zetten. De schrijver van Hebreeën geeft ons een waar beeld van Esau’s karakter:

Hebr. 12:15 zorgvuldig kijkend opdat niemand van de gunst van Adonai te kort komt; opdat ergeen wortel van bitterheid opspringt en een probleem veroorzaakt, en daardoor velen verontreinigd worden; 16 opdat er geen overspeler of onheilig persoon zoals Esau zij, die voor één hap voedsel zijn eerstgeboorterecht verkocht. 17 Want u weet dat daarna, toen hij de zegen wilde erven, hij werd verworpen, want hij geen plaats voor berouw vond, hoewel hij het vol overgave onder tranen zocht.

Again we return to the parasha. Isaac will also experience a time of famine. Unlike his father Abraham, he will not go to Egypt. Instead, we find him “sowing in the land”:

***Bereshith 26:12** Then Isaac sowed in that land, and reaped in the same year a hundredfold; and יהוה blessed him.*

יהוה blesses Isaac for trusting Him by causing his crops to produce 100 times what was sowed! Because it was a time of famine, this was a supernatural outcome! It was probable that others were barely surviving in this time of famine! Verse 13 indicates that this blessing just continued on and on!

***Bereshith 26:13** The man began to prosper, and continued prospering until he became very prosperous;*

Consider that while others were starving, Isaac was able to become wealthy by selling his abundant grain. This fantastic story would be passed down in the family, and especially taken to heart by a grandson named Joseph who would see the value of preparation for a promised famine in Egypt. It is also interesting to think that Isaac was probably providing bread (לֶחֶם), symbolic of the sustenance of the Father, as a witness to those idolaters around him.

As Isaac prospers, his wealth becomes a cause for envy and persecution by the Philistines. They manifest their anger by filling in the water wells, so vital to Isaac's success. These were the same wells which Abraham had dug years earlier:

***Bereshith 26:14** for he had possessions of flocks and possessions of herds and a great number of servants. So the Philistines envied him. 15 Now the Philistines had stopped up all the wells which his father's servants had dug in the days of Abraham his father, and they had filled them with earth. 16 And Abimelech said to Isaac, "Go away from us, for you are much mightier than we." 17 Then Isaac departed from there and pitched his tent in the Valley of Gerar, and dwelt there. 18 And Isaac dug again the wells of water which they had dug in the days of Abraham his father, for the Philistines had stopped them up after the death of Abraham. He called them by the names which his father had called them.*

This doesn't seem logical that the Philistines would fill wells with dirt during times of famine. Why would they make their own land uninhabitable? In the time of Abraham, a desert city's life revolved around its well because of its life-giving water. It should be understood that each time Abraham dug a well, he gave it a name that testified to some aspect of the true nature of יהוה. Because of the importance of the well, everyone would be aware of its

Weer keren wij naar de parasha terug. Isaac zal ook een tijd van hongersnood ervaren. In tegenstelling tot zijn vader Abraham, zal hij niet naar Egypte gaan. Wij vinden hem daarentegen “zaaiend in het land”:

***Bereshith 26:12** Toen zaaide Isaac in dat land, en oogste in het zelfde jaar honderdvoudig; en יהוה zegende hem.*

יהוה zegt Isaac voor het vertrouwen op hem door zijn gewassen 100 keer te doen opbrengen van wat werd gezaaid! Omdat het een tijd van hongersnood was, was dit een bovennatuurlijk resultaat! Het was waarschijnlijk dat anderen in deze tijd van hongersnood nauwelijks overleefden! Vers 13 wijst erop dat deze zegen alleen maar bleef duren!

***Bereshith 26:13** De man begon te voorspoedig te zijn, en bleef voorspoedig totdat hij zeer welvarend werd;*

Bedenk dat terwijl anderen verhongerden, Isaac in staat was rijk te worden door zijn overvloed aan graan te verkopen. Dit fantastische verhaal zou in de familie worden doorgegeven, en vooral ter harte genomen worden door een kleinzoon, Joseph genoemd, die de waarde zou zien van voorbereiding op een geprofeteerde hongersnood in Egypte. Het is ook interessant te denken dat Isaac waarschijnlijk brood (לֶחֶם) verstrekte, symbool voor het onderhoud van de Vader, als getuigenis voor die afgodendienaars rondom hem.

Als Isaac welvarend wordt, wordt zijn rijkdom een oorzaak voor afgunst en vervolging door de Filistijnen. Zij tonen hun woede door de waterputten te dempen, zo vitaal voor Isaac's succes. Dit waren dezelfde putten die Abraham jaren eerder had gegraven:

***Bereshith 26:14** want hij bezat kudden (schapen) en vee en een groot aantal dienstknechten. Dus benijdden de Filistijnen hem. 15 Nu hadden de Filistijnen alle putten dichtgestopt die de knechten van zijn vader in de tijd van Abraham zijn vader hadden gegraven, en zij hadden ze met aarde gevuld. 16 En Abimelech zei tegen Isaac: "Ga van ons weg, want gij zijt veel machtiger dan wij." 17 Toen vertrok Isaac van daar en sloeg zijn tent op in de Vallei van Gerar, en verbleef daar. 18 En Isaac groef opnieuw de waterputten die zij in de tijd van Abraham zijn vader hadden gegraven, want de Filistijnen hadden ze dichtgestopt na de dood van Abraham. Hij noemde ze met de namen die zijn vader eraan had gegeven.*

Dit lijkt niet logisch dat de Filistijnen in tijden van hongersnood putten met vuil zouden vullen. Waarom zouden zij hun eigen land onbewoonbaar maken? In de tijd van Abraham, draaide het leven van een woestijnstad rond zijn put omwille van zijn levengevend water. Men zou moeten begrijpen dat telkens als Abraham een put groef, hij die een naam gaf die in zekere zin van de ware aard van יהוה getuigde. Wegens het belang van de put, zou iedereen zich van zijn naam bewust zijn, dus diende

name, thus each well was to serve as a witness to all living in the area. When Abraham died, the locals reverted back to their idolatry and stopped up the wells in order to erase his teachings from their memory. Then Isaac returns, digs the same wells, gives them the same names, and resumes the witness of the greatness and the glory of the Almighty. After picking up where Abraham left off, Isaac's servants come upon a well of "living water" (mayim chayim - תַּיִם חַיִּים). Of all the wells that have been dug to this point, this is the first time we find this expression describing the water:

Bereshith 26:19 Also Isaac's servants dug in the valley, and found a well of living water (תַּיִם חַיִּים) there.

Living water...now that should sound familiar. Consider the process that Isaac and his servants went through. As they redug the same wells of Abraham, they symbolically reclaimed the truth. The lessons that they learned from Abraham's witness enabled them to find the lifegiving well of living water (תַּיִם חַיִּים). It is fascinating that from this point on in the Scriptures, the expression "living water" will only be used as a reference to the Almighty Himself:

Jeremiah 2:13 "For My people have committed two evils: They have forsaken Me, the fountain of living waters (תַּיִם חַיִּים), And hewn themselves cisterns — broken cisterns that can hold no water.

Jeremiah 17:13 O יהוה , the hope of Israel, All who forsake You shall be ashamed. "Those who depart from Me shall be written in the earth, Because they have forsaken יהוה . The fountain of living waters (תַּיִם חַיִּים)." "

We can certainly make a connection between this "living water" and the teaching of Yeshua as He compares Himself to "living water" when speaking to the woman of Samaria at a well:

John 4:7 A woman of Samaria came to draw water. Yeshua said to her, "Give Me a drink." 8 For His disciples had gone away into the city to buy food. 9 Then the woman of Samaria said to Him, "How is it that You, being a Jew, ask a drink from me, a Samaritan woman?" For Jews have no dealings with Samaritans. 10 Yeshua answered and said to her, "If you knew the gift of Elohim, and who it is who says to you, 'Give Me a drink,' you would have asked Him, and He would have given you living water (תַּיִם חַיִּים)." 11 The woman said to Him, "Sir, You have nothing to draw with, and the well is deep. Where then do You get that living water? (תַּיִם חַיִּים) 12 "Are You greater than our father Jacob, who gave us the well, and drank from it himself, as well as his sons and his livestock?" 13 Yeshua answered and said to her, "Whoever

elke put als getuigenis voor allen die in het gebied leven. Toen Abraham stierf, keerden de plaatselijke bewoners terug tot hun afgoderij en stopten deze putten dicht om zijn onderwijs uit hun geheugen te wissen. Dan keert Isaac terug, graaft dezelfde putten, geeft ze dezelfde namen, en hervat het getuigenis van de grootheid en de glorie van de Almachtige. Na het opnemen vanaf waar Abraham weg wegging, stoten de knechten van Isaac op een put van "levend water" (mayim chayim - תַּיִם חַיִּים). Van alle putten die tot hiertoe zijn gegraven, is dit de eerste keer dat wij deze uitdrukking vinden die het water beschrijft:

Bereshith 26:19 Ook groeven de knechten van Isaac in de vallei, en vonden daar een put van levend water (תַּיִם חַיִּים).

Levend water...nu, dat zou vertrouwd moeten klinken. Bedenk het proces waar Isaac en zijn knechten doorheen gingen. Als zij dezelfde putten van Abraham hergroeven, herwonnen zij symbolisch de waarheid. De lessen die zij van Abraham's getuigenis leerden, lieten hen toe om de levengevende put met levend water (תַּיִם חַיִּים) te vinden. Het is fascinerend dat vanaf hier in de Schrift, de uitdrukking "levend water" slechts zal gebruikt worden als een verwijzing naar de Almachtig zelf:

Jer. 2:13 Want Mijn volk heeft twee kwaden begaan: Zij hebben Mij verlaten, de fontein van levende wateren (תַּיִם חַיִּים), en zichzelf reservoirs uitgehouwen — gebroken reservoirs die geen water kunnen houden.

Jer. 17:13 O יהוה , de hoop van Israël, allen die U verlieten zullen beschaamd zijn. "Zij die van Mij vertrekken zullen in de aarde worden geschreven, omdat zij יהוה hebben verlaten, de fontein van levende wateren (תַּיִם חַיִּים)." "

Wij kunnen zeker een verbinding maken tussen dit "levend water" en het onderwijs van Yeshua als Hij Zichzelf met "levend water" vergelijkt tijdens het spreken met de vrouw van Samaria bij een put:

Joh. 4:7 Een vrouw van Samaria kwam water putten. Yeshua zei tot haar: "Geef Mij een dronk." 8 Want Zijn discipelen waren weggegaan naar de stad om voedsel te kopen. 9 Toen zei de vrouw van Samaria tot Hem: "Hoe bestaat het dat u, een Jood zijnde, een dronk van mij, een Samaritaanse vrouw vraagt?" Want Joden hebben geen omgang met Samaritanen. 10 Yeshua antwoordde en zei tot haar: "Indien u de gave van Elohim kende, en wie het is die tot u zegt, 'Geef Mij een dronk,' zou u Hem gevraagd hebben, en Hij zou u levend water (תַּיִם חַיִּים) gegeven hebben." 11 De vrouw zei tot Hem: "Heer, U hebt niets om mee te putten, en de put is diep. Waar haalt U dan dat levende water (תַּיִם חַיִּים) vandaan? 12 "Bent U groter dan onze vader Jacob, die ons deze put gaf en zelf ervan dronk, evenals zijn zonen en zijn vee?" 13 Yeshua antwoordde en zei tot haar: "Wie van dit water

drinks of this water will thirst again, 14 “but whoever drinks of the water that I shall give him will never thirst. But the water that I shall give him will become in him a fountain of water springing up into everlasting life.” 15 The woman said to Him, “Sir, give me this water, that I may not thirst, nor come here to draw.”

It is through faith in Messiah that we receive “living water” (מַיִם חַיִּים):

John 7:38 “He who believes in Me, as the Scripture has said, out of his heart will flow rivers of living water (מַיִם חַיִּים).”

Revelation 7:17 “for the Lamb who is in the midst of the throne will shepherd them and lead them to living fountains of waters (מַיִם חַיִּים). And Adonai will wipe away every tear from their eyes.”

The Hebrew Scriptures also point to an end times scenario that we can compare to what we read in Revelation:

Zechariah 14:8 *And in that day it shall be that living waters (מַיִם חַיִּים) shall flow from Jerusalem, Half of them toward the eastern sea And half of them toward the western sea; In both summer and winter it shall occur.*

Revelation 22:1 *And he showed me a pure river of water of life (מַיִם חַיִּים), clear as crystal, proceeding from the throne of Yah and of the Lamb. 2 In the middle of its street, and on either side of the river, was the tree of life, which bore twelve fruits, each tree yielding its fruit every month. The leaves of the tree were for the healing of the nations.*

Revelation 22:17 *And the Spirit and the bride say, “Come!” And let him who hears say, “Come!” And let him who thirsts come. Whoever desires, let him take the water of life (מַיִם חַיִּים) freely.*

Let’s continue. The name of our Torah parasha is “Generations”. The question is... which of Isaac’s two sons, or will they both succeed him as bearer of the destiny and covenant given to Abraham? Now let’s note how things have gone to this point. Abraham was called by the Almighty to leave his country and his family, earning him the title of Hebrew. He was given a promise of descendants and land:

Bereshith 17:1 *When Abram was ninety-nine years old, יהוה appeared to Abram...I will make My covenant between Me and you, and will multiply you exceedingly... 6 “I will make you exceedingly fruitful; and I will make nations of you, ... 8 “Also I give to you and your descendants after you the land in which you are a stranger; all the land of*

drinkt zal opnieuw dorst krijgen, 14 maar wie drinkt van het water dat Ik hem zal geven, zal nooit meer dorsten. Maar het water dat Ik hem zal geven zal in hem een fontein van water worden, opspringend tot in het eeuwige leven.” 15 De vrouw zei tot Hem: “Heer, geef me dit water, opdat ik niet dorst, noch naar hier kom om te putten.”

Het is door geloof in Messiah dat wij “levend water” (מַיִם חַיִּים) ontvangen:

Joh. 7:38 *Bij hem die in Mij gelooft, zoals de Schrift heeft gezegd, zal uit zijn hart rivieren van levend water (מַיִם חַיִּים) stromen.*

Opb. 7:17 *want het Lam dat in het midden van de troon is, zal hen weiden en hen naar levende fonteinen van wateren (מַיִם חַיִּים) leiden. En Adonai zal elke traan van hun ogen afvegen.*

De Hebreeuwse Schrift verwijst ook naar ’n eindtijden scenario dat wij kunnen vergelijken met wat wij in Openbaring lezen:

Zach. 14:8 *En in die dag zal het zijn dat levende wateren (מַיִם חַיִּים) vanuit Jeruzalem zullen stromen, de helft naar de oostelijke zee en de helft naar de westelijke zee; het zal zowel in de zomer als de winter plaatsvinden.*

Opb. 22:1 *En hij toonde me een zuivere rivier van water van leven (מַיִם חַיִּים), helder als kristal, uitstromend vanaf de troon van Yah en van het Lam. 2 In het midden van zijn straat, en aan beide kanten van de rivier, was de boom van het leven, die twaalf vruchten droeg, elke boom die zijn vrucht elke maand opbrengt. De bladeren van de boom waren voor het helen van de naties.*

Opb. 22:17 *En de Geest en de bruid zeggen: “Kom!” En laat hij die hoort zeggen: “Kom!” En laat hij die dorst komen. Wie verlangt, laat hij zomaar het water van het leven (מַיִם חַיִּים) nemen..*

Laten we verdergaan. De naam van onze Thoraparasha is “Generaties”. De vraag is... wie van Isaac’s twee zonen, of zullen zij allebei hem opvolgen als drager van de bestemming en het aan Abraham gegeven verbond? Nu, laten we nota nemen van hoe de dingen tot hiertoe zijn gegaan. Abraham werd door de Almachtige geroepen om zijn land en zijn familie te verlaten, die hem de titel van Hebreeër opleverde. Hem werd een belofte van nakomelingen en land gegeven:

Bereshith 17:1 *Toen Abram negenennegentig jaar oud was, verscheen יהוה aan Abram... Ik zal Mijn verbond tussen Mij en u maken, en zal u buitengewoon vermenigvuldigen ... 6 Ik zal u buitengewoon vruchtbaar maken; en Ik zal naties van u maken,... 8 Ook geef Ik aan u en uw nakomelingen na u, het land waarin u een vreemdeling bent, al het land*

Canaan, as an everlasting possession; and I will be their Elohim.”

The establishment of Isaac as Abraham's heir was both predetermined and explained to Abraham in advance. When Elohim announces Isaac's birth to Abraham, he clearly determines that this son will be the heir to the covenant:

Bereshith 17:19 Then Elohim said: “No, Sarah your wife shall bear you a son, and you shall call his name Isaac; I will establish My covenant with him for an everlasting covenant, and with his descendants after him.

יהוה commanded Abraham to send away Ishmael, his physical firstborn, for Isaac is the spiritual firstborn and inheritor of the covenant. Thus we understand that physical identity is separate from spiritual identity. Physical identity is established by birth, but spiritual identity is established and chosen by יהוה. Now we come to the story of Isaac and his successor. Whereas there were two mothers of Abraham's sons, Isaac has only one wife who gives birth to two sons. Judging by their births, it seems that they should both be declared Hebrews. With a description of the covenantal promise including countless descendants and the land of Canaan, the promise cannot forever continue to be the inheritance of only ONE son. The descendants need to begin to multiply. We have the benefit of hindsight as we can read the Torah and see that eventually it will be Jacob's entire family that will be chosen. However, let's see if we can begin to understand what perhaps Isaac was thinking when he intended on blessing Esau.

We already know that Isaac loved his son, Esau. It is not hard to understand the love of a parent for even a wayward and disobedient son. The Torah does not say that Isaac did NOT love Jacob. It just gives us a reason why he loved Esau. Isaac has no reason to believe that only ONE of his sons would be chosen by יהוה and the other rejected. Thus let's make the assumption that Isaac is hoping that BOTH of his sons will join the chosen family. In chapter 27 we find Isaac preparing to bestow a blessing on Esau. What sort of blessing could this be?

The Torah speaks of two sorts of blessings. Rabbi Menachem Leibtag calls the first one the “bechira” (birthright - בְּכִרָה) – i.e. the Almighty's designation of Abraham and his offspring to become His special nation to inherit His special land. So far we have seen this “bechira” blessing pass from Abraham to Isaac. It is Elohim who chooses who will receive the “bechira” blessing, not the birth father. But a simple blessing is called a “bracha” (blessing - בְּרָכָה). It is a blessing given by a father prophesying the personal destiny of his sons. Noah blessed each of his sons, and later we will read the account of Jacob blessing his 12 sons.

van Kanaän, als eeuwig bezit; en Ik zal hun Elohim zijn.”

De totstandbrenging van Isaac als Abraham's erfgenaam was zowel vooraf bepaald als uiteengezet aan Abraham. Wanneer Elohim de geboorte van Isaac aan Abraham aankondigt, bepaalt hij duidelijk dat deze zoon de erfgenaam van het verbond zal zijn:

Bereshith 17:19 Toen zei Elohim: “Neen, Sarah uw vrouw zal voor u een zoon dragen, en u zult zijn naam Isaac noemen; Ik zal Mijn verbond met hem vestigen als een eeuwig verbond, en met zijn nakomelingen na hem.

יהוה beveelde Abraham om Ishmael, zijn fysieke eerstgeborene, weg te zenden want Isaac is de geestelijk eerstgeborene en erfgenaam van het verbond. Aldus begrijpen wij dat fysieke identiteit los staat van geestelijke identiteit. De fysieke identiteit wordt bepaald door geboorte, maar de geestelijke identiteit wordt bepaald en gekozen door יהוה. Nu komen wij bij het verhaal van Isaac en zijn opvolger. Terwijl er twee moeders van Abraham's zonen waren, heeft Isaac slechts één vrouw die twee zonen baart. Oordelend naar hun geboorten, lijkt het dat zij allebei tot Hebreërs zouden moeten worden verklaard. Met een beschrijving van de verbondsbelofte met inbegrip van talloze nakomelingen en het land van Kanaän, kan de belofte niet voor altijd blijven de overerving van slechts ÉÉN zoon te zijn. De nakomelingen moeten zich beginnen te vermenigvuldigen. Wij hebben het voordeel van achterom te kijken aangezien wij Thora kunnen lezen en zien dat uiteindelijk het de volledige familie van Jacob zal zijn die zal worden gekozen. Nochtans, laten we eens zien of wij kunnen beginnen te begrijpen wat Isaac misschien dacht toen hij van plan was Esau te zegenen.

Wij weten reeds dat Isaac van zijn zoon Esau hield. Het is niet moeilijk om de liefde van een ouder voor zelfs een eigenzinnige en ongehoorzame zoon te begrijpen. De Thora zegt niet dat Isaac NIET van Jacob hield. Het geeft ons enkel een reden waarom hij van Esau hield. Isaac heeft geen reden om te geloven dat slechts ÉÉN van zijn zonen door יהוה zou worden gekozen en de andere afgewezen. Laat ons dus de veronderstelling maken dat Isaac hoopt dat ALLEBEI zijn zonen bij de uitverkoren familie zullen horen. In hoofdstuk 27 zien wij Isaac voorbereidingen treffen om een zegen op Esau te leggen. Wat soort zegen zou dit kunnen zijn?

De Thora spreekt van twee soorten zegen. Rabbijn Menachem Leibtag noemt de eerste de “bechira” (eerstgeboorterecht - בְּכִרָה) – d.w.z. de bedoeling van de Almachtige om Abraham en zijn nakomelingen tot Zijn speciale natie te maken om Zijn speciaal land te erven. Tot dusver hebben wij deze “bechira” zegening zien doorgeven van Abraham naar Isaac. Het is Elohim die kiest wie de “bechira” zegen zal ontvangen, niet de geboortevader. Maar een eenvoudige zegen wordt een “bracha” (zegen - בְּרָכָה) genoemd. Het is een door een vader gegeven zegen die het persoonlijke lot van zijn zonen profeteert. Noah zegende elk van zijn zonen, en later zullen wij het verhaal lezen van Jacob die zijn 12 zonen zegent.

Now, having made this distinction between “bechira” and “bracha”, let’s read the blessing that Isaac prayed over who he thought was his son, Esau:

Bereshith 27:28 Therefore may Elohim give you Of the dew of heaven, Of the fatness of the earth, And plenty of grain and wine. 29 Let peoples serve you, And nations bow down to you. Be master over your brethren, And let your mother’s sons bow down to you. Cursed be everyone who curses you, And blessed be those who bless you!’”

I ask you...do you see the specific granting of the covenantal land of Canaan? Do you see a promise for descendents who will become a special nation... i.e. that blessing was given to Abraham and Isaac? This does not appear to be the “bechira” blessing. In fact, Isaac would have already been aware that Esau had disqualified himself for the “bechira” blessing by marrying daughters of Canaan:

Bereshith 26:34 When Esau was forty years old, he took as wives Judith the daughter of Beeri the Hittite, and Basemath the daughter of Elon the Hittite.

We are told that Isaac is blind. This may or may not also include spiritual blindness. In the Brit Chadashah it is the physically blind who see Yeshua, while it is the religious leaders who are referred to as “blind guides”:

Matthew 20:30 And behold, two blind men sitting by the road, when they heard that Yeshua was passing by, cried out, saying, “Have mercy on us, O Adonai, Son of David!”

Matthew 23:16 “Woe to you, blind guides, who say, ‘Whoever swears by the temple, it is nothing; but whoever swears by the gold of the temple, he is obliged to perform it.’”

Let’s try to understand Isaac’s thought process. Esau was aggressive and untamed. But Isaac loved Esau and desired for him to be blessed. If Esau’s energy could be harnessed, he could be of benefit to his brother, Jacob, who would receive the “bechira”. How qualified was Jacob to lead a nation? He was gentle. And he was untrained in the world’s ways. Could he be a warrior for the family? Isaac may have thought that giving Esau some responsibilities would be the best thing for the continuance of the promises.

Now what about Rebekah? Had she kept the prophecy given during her pregnancy to herself? When she heard Isaac instruct Esau to hunt game and return for a blessing, did she fear he was about to give the “bechira” blessing, not a simple “bracha”? Did she take matters into her own hands to fulfill prophecy, as did Sarah:

Nu we dit onderscheid tussen “bechira” en “racha” gemaakt hebben, laten we de zegen lezen die Isaac bad over wie hij dacht dat zijn zoon Esau was:

Bereshith 27:28 Daarom moge Elohim u van de dauw van hemel, van de vetheid van de aarde geven, en overloed aan graan en wijn. 29 Laet volkeren u dienen, en naties voor u neerbuigen. Wees meester over uw broeders, en laat de zonen van uw moeder voor u neerbuigen. Vervloekt zij iedereen wie u vervloekt, en heilig zijn zij die u zegenen!”

Ik vraag u...ziet u het eigenlijke schenken van het verbondsland Kanaän? Ziet u een belofte voor nakomelingen die een bijzondere natie zullen worden ... d.w.z.. die zegen die aan Abraham en Isaac werd gegeven? Dit lijkt niet de “bechira” zegen te zijn. In feite zou Isaac er zich reeds van bewust geweest zijn dat Esau zich voor de “bechira” zegen gediskwalificeerd had door dochteren van Kanaän te huwen:

Bereshith 26:34 Toen Esau veertig jaar oud was, nam hij als vrouwen Judith, de dochter van Beeri de Hittiet, en Basemath, de dochter van Elon de Hittiet.

Ons wordt verteld dat Isaac blind is. Dit kan ja dan neen ook geestelijke blindheid inhouden. In de Brit Chadashah zijn het de fysisch blinden die Yeshua zien, terwijl naar de godsdienstige leiders als “blinde gidsen” worden aangeduid:

Mat. 20:30 En zie, twee blinde mensen zittend aan de weg, toen zij hoorden dat Yeshua voorbij ging, schreeuwden, zeggend: “Heb erbarmen over ons, O Adonai, Zoon van David!”

Mat. 23:16 Wee u, blinde gidsen, die zeggen, ‘Wie bij de tempel zweert, het is niets; maar wie bij het goud van de tempel zweert, is verplicht om het uit te voeren.’”

Laten we Isaac’s denkproces proberen te begrijpen. Esau was agressief en ongetemd. Maar Isaac hield van Esau en wenste dat hij gezegend zou worden. Als Esau’s energie zou kunnen worden ingetoomd, zou dat voordelig voor zijn broer, Jacob, kunnen zijn die de “bechira” zou ontvangen. Hoe gekwalificeerd was Jacob om een natie te leiden? Hij was zacht. En hij was ongeoefend in de wereldse gang van zaken. Kon hij een strijder voor de familie zijn? Isaac kan gedacht hebben dat wat verantwoordelijkheden aan Esau geven het beste voor de voortzetting van de beloften zou zijn.

Nu wat betreft Rebekah? Had zij de tijdens haar zwangerschap gegeven profetie voor zich gehouden? Vreesde zij toen zij Isaac Esau hoorde opdragen om wild te jagen en terug te keren voor een zegen, dat hij op het punt stond de “bechira” zegen te geven, en niet een eenvoudige “bracha”? Nam zij de dingen in eigen handen om de profetie te vervullen, zoals Sarah:

Bereshith 16:2 So Sarai said to Abram, “See now, יהרה has restrained me from bearing children. Please, go in to my maid; perhaps I shall obtain children by her.” And Abram heeded the voice of Sarai.

As a result of Sarah’s mistake, we ended up with Ishmael. Because of Rebekah’s faulty reasoning, we end up with an angry and revenge-filled Esau. Eventually both of these tribes will join together in marriage and become enemies of Israel. Wow! Look at the damage that can occur as a result of our own faulty reasoning and our own attempt to push the promises of יהרה to fulfillment!

So based upon her evaluation of the situation, Rebekah encourages Jacob to deceive his father. Jacob is hesitant to enter into the deception, but none of his objections appear to be for moral reasons. Thus we can see that Jacob is also in need of character growth:

Bereshith 27:12 “Perhaps my father will feel me, and I shall seem to be a deceiver to him; and I shall bring a curse on myself and not a blessing.”

When the real Esau arrives and must beg for another blessing, Isaac’s initial response is that there is nothing more for him. Now remember that the “bechira” was NOT yet given. So we can deduce that it never was the intention of Isaac to bestow upon Esau the blessing of the birthright (bechira). Nor will he consider giving it to Esau now that he has been deceived. Isaac is disappointed and trembles:

Bereshith 27:32 And his father Isaac said to him, “Who are you?” So he said, “I am your son, your firstborn, Esau.” 33 Then Isaac trembled exceedingly, and said, “Who? Where is the one who hunted game and brought it to me? I ate all of it before you came, and I have blessed him — and indeed he shall be blessed.”

Isaac’s plan of joining the two boy’s futures has fallen through. It would be disappointing and heartbreaking to come to the realization that Esau, the son he loved, was literally in the same category as Ishmael. Isaac finds words for Esau. It is not referred to as any kind of a blessing:

Bereshith 27:39 Then Isaac his father answered and said to him: “Behold, your dwelling shall be away from the fatness of the earth, And away from the dew of heaven from above. 40 By your sword you shall live, And you shall serve your brother; And it shall come to pass, when you become restless, That you shall break his yoke from your neck.”

Check your own translation of Bereshith 27:39. Most will translate as follows:

Bereshith 16:2 Zo zei Sarai tot Abram: “Ziet nu, יהרה heeft me weerhouden van kinderen te dragen. Ga alstublieft in tot mijn meid; misschien zal ik door haar kinderen verkrijgen.” En Abram besteedde aandacht aan de stem van Sarai.

Als gevolg van Sarah’s fout, kwamen wij bij Ishmael uit. Wegens Rebekah’s verkeerd redeneren, komen wij uit op een boze en van wraak vervulde Esau. Uiteindelijk zullen beide stammen elkaar in een huwelijk vinden en vijanden van Israël worden. Wow! Kijk naar de schade die kan optreden als gevolg van onze eigen verkeerde redenering en onze eigen poging om de beloften van יהרה in vervulling te doen gaan!

Dus gebaseerd op haar evaluatie van de situatie, moedigt Rebekah Jacob aan om zijn vader te bedriegen. Jacob aarzelt om in de misleiding mee te gaan, maar geen van zijn bezwaren lijken morele redenen te zijn. Aldus kunnen wij zien dat Jacob ook behoefte aan karaktergroei heeft:

Bereshith 27:12 Misschien zal mijn vader me voelen, en ik zal voor hem een bedrieger lijken; en ik zal een vloek op mezelf brengen en niet een zegen.

Wanneer de echte Esau aankomt en voor nog een zegen moet bedelen, is de aanvankelijke reactie van Isaac dat er niets meer voor hem is. Bedenk nu dat de “bechira” nog NIET was gegeven. Zo kunnen wij afleiden dat het nooit de bedoeling van Isaac was om Esau de zegen van het eerstgeboorterecht (bechira) te verlenen. Noch zal hij overwegen het aan Esau te geven nu hij werd bedrogen. Isaac is teleurgesteld en beeft:

Bereshith 27:32 En zijn vader Isaac zei tot hem: “Wie bent u?” Dan zei hij: “Ik ben uw zoon, uw eerstgeborene, Esau.” 33 Toen beefde Isaac buitengewoon, en zei: “Wie? Waar is degene die wild joeg en het mij bracht? Ik at het helemaal vóór u kwam, en ik heb hem gezegend — en inderdaad zal hij worden gezegend.”

Isaac’s plan om de twee toekomst van de jongen aan elkaar te koppelen is mislukt. Het zou teleurstellend en hartverscheurend zijn om tot het besef te komen dat Esau, de zoon waarvan hij hield, letterlijk in dezelfde categorie als Ishmael zat. Isaac vindt woorden voor Esau. Ze zijn niet bedoeld als enig soort van zegen:

Bereshith 27:39 Toen antwoordde Isaac, zijn vader, en zei tot hem: “Zie, uw woonplaats zal weg van de vetheid van de aarde zijn, en weg van de dauw van hemel van hierboven. 40 Door uw zwaard zult u leven, en u zult uw broer dienen; En het zal gaan gebeuren, wanneer u onrustig wordt, dat u zijn juk van uw hals zult breken.

Controleer uw eigen vertaling van Bereshith 27:39. De meesten zullen als volgt vertalen:

***Bereshith 27:39** And Isaac his father answered and said unto him, Behold, thy dwelling shall be of the fatness of the earth, and of the dew of heaven from above....*

Alfred Edersheim stated over 100 years ago that this verse was mistranslated when it showed Esau was to go to a fertile and blessed location. Instead, the prophecy actually stated that the descendants of Esau would live away from the dew of heaven and away from the fat of the land. In fact, this perfectly describes the land of Edom which Esau inherited, that land located at the south end of the Dead Sea and stretching into the Arabian Peninsula.

Even if it was יהוה's intention for Jacob to receive Isaac's intended blessing for Esau, the morally questionable act would not pass by without consequences. Jacob would receive his destined greatness, but he would pay a price for the dubious way in which he received it. Jacob and Esau would be at enmity with one another. There would be a constant cycle of servitude and rebellion. Did either Jacob or Rebekah think about what a betrayed Esau would do? As a result, Rebekah would have to send Jacob away into exile. Before he goes, his father will give him the "bechira" blessing. One can only wonder what would have happened if everyone would have communicated, been honest, and trusted the Father:

***Bereshith 28:3** "May El Shaddai bless you, And make you fruitful and multiply you, That you may be an assembly of peoples; 4 And give you the blessing of Abraham, To you and your descendants with you, That you may inherit the land In which you are a stranger, Which Elohim gave to Abraham."*

What should be kept in mind is that despite it all, the divine plan of יהוה prevailed. It's just that sometimes we make things so difficult by our sprinting ahead of Him.

***Romans 8:28** And we know that all things work together for good to those who love Adonai, to those who are the called according to His purpose.*

Shabbat Shalom!
Ardelle

***Bereshith 27:39** En Isaac, zijn vader, antwoordde en zei tot hem: Zie, uw woonplaats zal van de vetheid van de aarde, en van de dauw van hemel van boven zijn ....*

Alfred Edersheim verklaarde meer dan 100 jaar geleden dat dit vers verkeerd werd vertaald wanneer het toonde dat Esau naar een vruchtbare en gezegende plaats moest gaan. Integendeel, de profetie verklaarde eigenlijk dat de nakomelingen van Esau weg van de dauw van hemel en weg van het vet van het land zou leven. In feite beschrijft dit perfect het land Edom dat Esau erfde, dat land aan het zuideneind van het Dode Zee ligt en zich uitstrekt naar het Arabisch Schiereiland.

Zelfs als het יהוה's bedoeling voor Jacob was om Isaac's bedoelde zegen voor Esau te ontvangen, zou de moreel twijfelachtige daad niet zonder gevolgen voorbijgaan. Jacob zou de voor hem bestemde grootheid krijgen, maar hij zou een prijs betalen voor de dubieuze manier waarop hij ze ontving. Jacob en Esau zouden in vijandschap met elkaar zijn. Er zou een constante kringloop van dienstbaarheid en opstand zijn. Hebben Jacob of Rebekah nagedacht over wat een verraadde Esau zou doen? Dientengevolge, zou Rebekah Jacob in ballingschap moeten wegzenden. Alvorens hij gaat, zal zijn vader hem de "bechira" zegen geven. Men kan zich slechts afvragen wat zou gebeurd zijn als iedereen gecommuniceerd had, eerlijk was geweest, en op de Vader vertrouwd had:

***Bereshith 28:3** Moge El Shaddai u zegenen, en vruchtbaar maken en u vermenigvuldigen, zodat u een vergadering van volkeren kunt zijn; 4 en u de zegen van Abraham geven, aan u en uw nakomelingen met u, opdat u het land moge erven waarin u een vreemdeling bent, dat Elohim aan Abraham gaf.*

Wat in gedachten zou moeten worden gehouden is dat ondanks dit alles, het goddelijke plan van יהוה zegevierde. Het is enkel dat wij soms dingen zo moeilijk maken door Hem vooruit te sprinten.

***Rom. 8:28** En wij weten dat alle dingen samenwerken ten goede bij hen die van Adonai houden, bij hen die volgens Zijn doel geroepen zijn.*

Shabbat Shalom!
Ardelle